

vil blive dannede i Fremtiden, og jeg troer at hint Manifest vil blive den Basis, efter hvilke de følgende Manifeste vil blive dannede, og derfor betragter jeg det som internationalt. Nogle af Eder, som hyssede for et Øjeblik siden, troer maaske, at denne Oppositions-Bevægelse vil skade vor Sag. (Nej, nej!) Maaske gør den det i dette Øjeblik, men bliver ikke bange! De sender en Petition ind til Parlamentet; hvad betyder vel dette? Det er en kendt Sag, at Menneskenes naturlige Tilskyndelse bringer dem til at gøre Modstand mod det nye; før Oplysningen kommer, tilhører Folket Anti-Stemmeretten. Hvis en Petition i Opposition til Kvindernes Stemmeret blev indgivet til Hottentotterne, Afghanistan, til Thibets Stammer og til det Indre af Tyrkiet, vilde hvert enkelt Individ underskrive den, og den længste Petition i Opposition til videre Udvidelse af Rettigheder til Kvindernes der endnu kendes, vilde blive vedtaget dér. En Petition for Stemmeret har en vidt forskellig Betydning. Hvert Navn repræsenterer en Omvendt, en Sejr, en Opdragelse til at forstaa, et Svar paa en Appel til Retfærdigheden. En Kvindestemmerets-Petition er en Vinding, en Anti-Stemmerets-Petition viser kun, hvor meget der er tilbage at vinde. Den ene er positiv, den anden negativ. Jeg beder Eder kun om at vente lidt, og I vil finde, at England — og andre Lande ligesaa — vil opdage den virkelige Sandhed klart nok, og at Anti-Suffragisterne i dette Land — som i mit eget Land — er det mest usammenhængende og selvmodsigende Produkt af alle Tidsaldre.

Vi celebrerer ved denne Kongres Mary Wollstonecrafts Fødselsdag. Hvis vi vil vide, hvad Fremskridt der er gjort i Bevægelsen, maa vi atter læse: »A Vindication of the Rights of Women.« Vi kan deraf lære, at i hendes Tid var der ingen Universiteter, intet Kollegium, ingen Højskoler, ingen videregående Uddannelse for Kvinder, ingen Lejlighed for dem til at øve Kontrol over deres Ejendom eller samle deres Løn, ingen Ret til at tale offentligt, ingen Ret til at organisere Forbund, ingen politisk Rettighed. Kvindebevægelsen er gaaet fremad siden den Tid, og mange Uretfærdigheder er blevne fjernede; men for hvert Trin der er vundet, har Kvinder maattet korsfæste selve deres Sjæle. Og den samme Type af Kvinder, Forfædrenes Kvinder i lige Linie tilbage fra vore Dages Anti-Suffragister, satte sig i Opposition til hines Skridt fremad med svidende Foragt og Kritik. Dog er disse moderne Anti-Suffragister vel-oplærte Kvinder, og nogle af dem besidder en Grad fra et Kollegium, en Lejlighed og en Fuldendelse som andre Kvinder vandt for dem under Samtidens Haanlatter. De besidder Ejendom, som er deres nu, ifølge en Lovvirkning, som andre Kvinder har arbejdet for at sikre Kvinderne under et Fjerdedels Aarhundrede; de staar paa offentlige Talerstole, hvor fri Tale for Kvinder vandtes for dem af andre Kvinder under en Pøbels snærende Haan og Hujen, som ikke sjældent var bevæbnet med raadne Æg. De adopterer Retten til at danne Foreninger, nu en hævdvunden Skik mellem Kvinder, men som vandtes som Resultat af mangan en Hjerte-Vé og mangan en tapper Kamp, naar Verden fordømte det som en Trussel mod al moralsk Samfundsorden. De

tager med Glæde imod hver en politisk Rettighed, som hidtil er bleven tilstaaet af deres Regering. De tager endog imod offentlige Embeder, naar de rækkes dem; ja virkelig, der er ikke en Ret, som Kvinder i andre Lande kæmper forgæves for at vinde, og som er fastslaaet i deres eget Land, som de ikke modtager som deres Fødselsret; og dog, begavede med denne Magt, baade af Midler til Oplysning, af Ejendom, af Organisation, af fri Tale, af delvis politiske Rettigheder, vender de sig mod det sidste logiske Skridt videre i den Bevægelse, som har ydet dem saa meget, og med overlegen Selvtillfredshed siger de: »Saa vidt skal det gaa og ikke videre!« Der behøves kun liden logisk Sands for at se det uoverensstemmende i en saadan Stilling, og England vil se det, Kontinentet vil se det, den hele Verden vil se det, og om en liden Tid vil det bringes for Lyset. Jeg føler ingen Vrede mod Anti-Suffragisterne, fordi jeg erkender dem for at være vor Bevægelses mægtigste og mest værdifulde Allierede. Men det gør mig ondt for dem. Det vil ikke vare længe, før de skal stemme ved Parlamentsvalgene her i England, og hvor svært vil det ikke falde dem at skulle gøre Undskyldninger! I det Manifest, som disse Kvinder udsendte, hedder det: »Kvinde-Stemmerets-Bevægelsen kan tilintetgøres; den skal tilintetgøres!« og de tilføjer noget lignende som dette: »Kvinder i Storbritannien, vi appellerer til Eders Patriotisme og Loyalitet: rejs Eder og ødelæg denne Bevægelse, medens det endnu er Tid!« Men hvor blinde er de ikke! Kvindebevægelsen kan aldrig ødelægges. Om hver Kvinde i England var en Anti-Suffragist, vilde det ingen Forskel gøre. Vore Forbund er kunstige Medvirkende, som skynder paa Fremskridtets Hurtighed i denne Bevægelse, men selv om intet Forbund eksisterede, er der en Kraft i Arbejde, som vil bringe Stemmeretten, en Kraft, som intet menneskeligt Væsen har bragt til Verden. Haandskriften er skrevet paa Væggen, og Kvindernes Stemmeret kommer, saa vist som at Solen staar op imorgen.

Der er mange af disse store Aarsager, som peger paa Uundgaeligheden af at Kvindernes Stemmeret kommer. Jeg vil kun henlede deres Opmærksomhed paa én og skal gøre det saa kortfattet som muligt. For mange Tider siden kom der en Arbejdsdeling mellem Mænd og Kvinder; den var ikke fremtvungen; den var foreskrevet af Naturen. Mænd blev det militære og Kvinder det industrielle Køn. Til baade Mænd og Kvinder, til den forenede menneskelige Race, blev det Hverv givet at bevare denne Race. Dette kunde kun ske, naar Kvinderne beskyttede Familien og udviklede den til en varig Faktor. Saa klart markeret og saa naturlig var denne Arbejdsdeling, at den er bleven universel; og det er først i den nyere Tid, at der er kommen en indgribende Ændring i den Plan, der er oprettet for Aarhundreder siden. Men da kom Ændringen saa pludselig, saa uventet, at Verden endnu staar forvirret og mystificeret. I de moderne Storbyer er den gamle Arbejdsdeling saa godt som borte og overalt ses Tegn paa dens Forsvinden.

(Fortsættes).

Landsforbundet for Kvinders Valgret har afholdt sit Aarsmøde i Vejle. Forbundet omfatter nu 122 Foreninger i hele Landet og har 10,000 Medlemmer. Der var mødt 200 Delegerede. Fru Johanne Rambusch er Formand. Det vedtoges at indmelde Landsforbundet i *Den Internationale Alliance for Kvinders Stemmeret*.

Vi har nylig i Bladet meddelt, hvorledes efter den nye Konstitution af 1909 nye Forbund i hvert Land kan ansøge den nedsatte Optagelses Komité om at optages. Denne prøver Ansøgningerne og bestemmer Svaret: »I Tilfælde af Optagelse skal Optagelses-Komitéen underrette det gamle Forbund herom. Dersom det gamle Forbund ikke danner en Føderation med det nye, skal det Internationale Forretningsudvalg veje Grundene til dets Uvillie hertil og sammenkalde et Møde mellem Forbundene. Hvilket af disse, der ikke efterkommer Opfordringen til Mødet skal herefter udelukkes af Alliancen.«

Saaledes lyder Lovene, der gælder for det nye Firaar. Det glæder os, at Landsforbundet saa hurtig er gaaet ind ad den Dør, som Londonkongressen aabnede for det. Vi haaber, at den Føderation, der forlanges mellem gamle og nye Forbund ikke vil give Anledning til Rivninger, men at Mrs Chapman Catt vil give hvert af Forbundene den størst mulige Uafhængighed af hinanden, saavidt dette kan ske!

Danske Kvindeforeningers Valgretsforbund skal have sit store Møde i Oktober. Vi skal senere omtale Forbundets ændrede Konstitution.

Endnu engang tillader vi os at anbefale en fuldstændig Uafhængighed af den udenlandske Sekretær af den indenlandske, (ligesom omvendt) og at sidstnævntes Viceformandskab maa følge gammel Skik og kun angaa indenlandske Affærer under Formandens Forfald. Alliancen vil næppe bifalde, at dens særlige Sekretær med Landet kommer i et Underordnethedsforhold til Landets stedlige Sekretær. Vi har ialfald ikke stødt paa noget analogt Forhold i de medforbundne Landes Bestyrelser.

Litteratur.

Women's Suffrage in many Lands.

Af Alice Zimmermann (Pris 1 Shilling).

Mrs Chapman Catt giver følgende smigrende Omtale af denne Bog: »Denne lille Haandbog giver et sammentrængt Overblik over den forhaandenværende Stilling af Kvindestemmeretsbevægelsen i de forskellige Lande. Vi ansér det for en lykkelig Tanke af dens Forfatterinde, Miss Zimmermann, at have skrevet den. Bogen giver i en klar og forstandig Form netop det, som man vil vide, naar man beskæftiger sig med dette Spørgsmaal. Kvindestemmeretten er gledet langt somt fremad, stadigt og uden Standsning, saa at Mange ikke engang lagde Mærke til dens Eksistens. Nu taler Alverden om den og spørger om dens Fortid saavelsom om dens Nutid og dens fremtidige Maal. Den foreliggende Bog vil besvare disse Spørgsmaal samt mange andre. Jeg anbefaler den paa det varmeste til alle dem, der studerer denne Sag eller arbejder i den.«

De der ønsker at eje denne Bog kan blot henvende sig til Fru Johanne Münter, Bredgade 34, der vil paatage sig at skaffe den for 1 Krone.

Ligeledes kan Rapporten om London Mødet erholdes for 1 Krone 15 Øre, naar man henvender sig sammesteds. Begge Bøger er skrevne i det engelske Sprog.

Redigeret af Fru Johanne Münter, Bredgade 34, Kbhvn.

J. Chr. Nielsens Enke, Vendersgade 9.